

772

Enn einu sinni úti er sumartíð

1. Enn ein - u sinn - i úti' er sum - ar - tíð. Lof þitt ei linn - i,
 2. Enn ein - u sinn - i öll þín barn - a - hjörð auð - mjúk þér inn - i
 3. Enn ein - u sinn - i eg hef styggð - an þig, þó af náð þinn - i
 4. Enn ein - u sinn - i upp hefst vetr - ar - tíð. Blóm láðs þótt linn - i,

líkn - in Drott - ins blíð. Tíð og tím - i breyt - ist, tryggð þín, Drott-inn minn,
 ást og þakk - ar - gjörð, fyrir' hvern geisl - ann frið - a, fyrir' hvert dag - ar - tár,
 þú hef - ur ann - ast mig. Eng - an á - vöxt bar ég á - vöxt fyr - ir þinn,
 líkn þín dvín ei blíð. Hönd - in þín mér hlú - i hret er vitj - a mín,

eld - ist ei né þreyt - ist eins og heim - ur - inn. Enn þú leidd - ir oss við hönd,
 fyrir' hvern blæ - inn blíð - a, bless - un lífs og fjár, fyrir' hvert blóm á frjórr - i grund,
 vis - inn kvist - ur var ég, vín - garðs - herr - a minn. Upp mig rætt - ir þó ei þú,
 sælt mér sum - ar bú - i síð - ar náð - in þín. Sum - ar, vet - ur, vor og haust

enn þú greidd - ir mein - in vönd, enn þú breidd - ir yf - ir lönd arm - inn varm - a þinn.
 fyrir' hvern óm sem gladd - i lund þér skal hljóm - a hverj - a stund heið - ur síð og ár.
 þín mín gætt - i náð - in trú, vel þér ætti' eg veg - semd nú vott - a þett - a sinn.
 von ég set á þig og traust. Eft - ir hret - in end - a - laust ei - líf sól - in skín.